

Pes mého života: Jack

„Vás to sejmulo oba dva, co?“ Trochu černý humor, ale nedokážu se na tu paní neusmát, nemyslí svou poznámku zle. Udivuje mě, že ji náš vzhled zaráží, já myslela, že jsme v okolí našeho domu už známé postavičky. Nelze nás přehlédnout, já chodím o berlích a Jack, náš pes, o třech nohách. Ještě před nedávnem jsme tudy běhali, Jack po čtyřech a já bez berlí, spolu i zvlášť, ale pak se cosi stalo a přišel ten divný podzim.

Začalo to vlastně už na jaře. Jack si hrál na trávníku, byl ale nějaký skleslejší než jindy.

Pokulhával a slintal. Šli jsme pro jistotu k veterináři. Prý angína, dozvěděli jsme se. Proto slintá, má vřidky v tlamě. Proč kulhá? Těžko říct, paní doktorka nechápe, ale tak přece jen je to už starší pes, možná počínající artróza. Diagnóza se nám nezdržela, ale doktor tomu jistě rozumí lépe než my. Jack poslušně pojídal antibiotika, polykal prášky na klouby, přestal slintat a kulhat a zase se rozveselil.

Přišlo léto. Jack někdy běhal jako zamlada, někdy trochu lenošil a odmítal jít na delší procházku. Občas jsem mu za to vyčínila, nemůže přece tak pohodlně, jistě, je už starší pán, ale to ho neomlouvá, naopak. Až jednou.

Šli jsme spolu do knihovny, častého cíle našich procházek, paní knihovnice má ráda pejsky, sama jednoho má, taky flata. Dnes jsme ji ale zastihli celou uplakanou. Před dvěma dny její pes v necelých deseti letech zemřel.

„Hrozně si teď vyčítám, jak jsem myslela, že je jen mlsný, když nechce žrát granule, párkrát jsem mu i vynadala, jenže pak jsme ho vzali k veterináři a zjistili, že má rakovinu žaludku. To už nežral vůbec. Chudák, byl hrozně statečný, musel mít bolesti... a já jsem mu nadávala...“

Paní hledí Jacka po hlavě - „Je mu tak podobný. Víte, já se omlouvám, neměla bych tak plakat, ale když se děti odstěhovaly, on byl pro nás... prostě jako naše dítě.“ Nemusí se omlouvat. Já vím. Bývali jsme doma čtyři a Jack,

teď jsme dva a Jackísek. Ale už musíme jít, pospícháme. Jenže zřejmě spěchám jen já. Jack jde pomaloučku, chvílemi se zastavuje. Netrpělivě ho povzbuzuji, dělej! Cesta trvá

♦ Třínohého stále krásného Jacka měli všichni rádi

nekonečně dlouho. V noci mě probudily divné zvuky z pelíšku vedle postele, Jack si zuřivě lízal přední packu a poňukával. Panebože. Zamířili jsme na veterinární kliniku specializující se na ortopedii. Pan doktor byl příjemný a veselý. Uděláme rentgen, to bude asi šlacha, na artrózu to nevypadá, uvidíme. Drbali jsme pacienta na zádech, nadšením mu svítily oči, tolik lidí kolem něj a všichni se mu věnují. Dokonce je s ním i Páníček, kterého od té doby, co se odstěhoval, vídám tak málo! Pan doktor se za chvíli vrátil a měl úplně jiný výraz. Mluvil taktně a přímo. Ne šlacha - na devadesát procent rakovina kosti. Doporučujeme ještě nějaká další vyšetření, abychom si byli jistí, ale je to velmi pravděpodobná diagnóza. Cosi se nás ptá, ale já se ztrácím a nevnímám, třestím oči do zdi. A vidím ty Jackovy, před několika dny, když jsem ho cestou z knihovny nutila ke spěchu. „Chudák, byl hrozně statečný, musel mít bolesti... a já jsem

mu nadávala... A co se děti odstěhovaly, je pro mě jako dítě...“

Pan doktor mi strká do ruky nějakou krabičku, omlouvám se, zapínám mozek, ano, prášky proti bolesti, promiňte, pane doktore, já si to musím napsat, škrábu nečitelně na krabičku.

Další vyšetření. A pro nás rozhodování. Volby jsou dvě - tlumení bolesti a smrt za několik týdnů, nebo amputace packy a možná naděje, metastázy asi nejsou. A možná i tak se mu to vrátí? A budeme ho muset nechat samotného na klinice, aby byl v utrpení sám? To nemůžeme rozhodnout hned. Bereme si čas na rozmyšlenou. Jack, ten výstavně krásný flat coated retrievr s hrdě vztyčenou hlavou, dosud si hrající jako štěně, a třínohý? Jak to zvládne, jak bude běhat,

„Jack miluje celý svět a celý svět miluje jeho.“

chodit... třeba ze schodů? Zvládneme to my? Čas na rozmyšlenou je krátký. A zase jsme čtyři a Jack, scházíme se k rodinné poradě. Známá veterinářka doporučuje operaci. Díváme se na videonahrávku třínohého psa vesele aportujícího míček. Jsme zajedno. Nenecháme Jacka trpět a umřít, jestli má ještě šanci na šťastný život. Den po operaci s obavami

vstupujeme na kliniku. Čekáme, mají přinést našeho pacienta. Přinést? Do čekárny se vřítí třínohý pes doprovázený nestíhající lékařkou. Míří rovnou k nám a pak hned rychle k autu, do kterého sám naskočí - pro jistotu, abychom ho tam zase nezapomněli. Tohle ještě na klinice nezažili. A tak se z našeho psa stal všemi obdivovaný hrdina. Velmi rychle pochopil, jak se pohybovat v jakémkoli terénu, mě naučil, jak mu pomáhat ze schodů, trpělivě bral prášky, nechával si převazovat rány. Jediné, co odmítal, bylo být sám. Na klinice měl na rozdíl od jiných psů vyhrazený ne kotec, ale zvláštní místnost, aby mohl mít s sebou Páníčka. A hlavně - z unaveného rozbolavělého psa se zase stal náš Jack, běžající a hrající si jako štěně a užívající si život víc než dřív, protože teď ho přece všichni drbou, smí, co dříve nesměl, místo granulí se mu servíruje kuřátko s rýží. Třínohého stále krásného flat coated retrívra mají rádi

a obdivují i všichni lidi v okolí. Jack miluje celý svět a celý svět miluje jeho. Přišel podzim. Mě přestala poslouchat pravá noha, místo toho začala nesnesitelně bolet. Už vím, Jacku, jaké to je, když hrozně bolí tlapka. Jsme pořád spolu, nemůžu do práce, ležím v posteli, on v pelíšku vedle, dívá se na mě dobráckýma očima, líže mi bolavou nohu (a taky někdy slzy), já mu vařím kuřata a chodíme na pomalé procházky, on po třech, já po čtyřech, tedy taky

po třech, moje pravá packa, vlastně noha, mi neslouží. Pošlou mě na magnetickou rezonanci. Sejmulo nás to oba dva, Jacku, paní doktorka má najednou úplně jiný výraz než jindy. Máte silně utlačený nerv plotýnkou a zřejmě už dlouho, je nutná rychlá operace páteře, nebo vám ta noha ochrne. Na rozhodování není čas, výsledek je jasný, operace. Je zima. Vracíme se s Jackem z procházky, jsme pořád spolu, oba po operaci, Jack unaveně poskakuje po třech,

já jdu pomalu za ním. Potkáváme paní sousedku. Je hodná, všimne si, že mám dneska nějaké divné oči. „Nebojte, budete zase v pořádku, budete zase běžat!“ Ano, já vím, já možná, ale Jack už ne. Při poslední kontrole našli Jackovi metastázy. Rychle ztrácí sílu, ochrnul mu ocas, objevily se boláky. Zase se scházíme, jsme čtyři a pes. Rozhodování je ještě těžší než loni v létě. Ne, Jack nebude trpět a naděje už není. Sejdeme se všichni čtyři doma, přijede hodná paní doktorka, Jack si položí hlavu do klína Páníčka a zavírá důvěřivé oči.

Přišlo jaro. Chodím na procházky trénovat pravou nohu, kolem mě poskakuje důvěřivé flatí batole Kačenka. Miluje celý svět a celý svět miluje ji. Nad jejím pelíškem visí fotografie výstavně krásného flat coated retrívra s hrdě vztyčenou hlavou a dobráckýma očima. Jacku, děkuju. ■

♦ Nástupce:
důvěřivé
flatí batole
Kačenka